

Catedrala ortodoxă

RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SAPTAMANAL

Abonamentul anual: 500 Lei

Redactor: Pr. T. CIURUȘ

Redacția și Administrația
ALBA-IULIA, Str. Avram Iancu 3

Sărbătoarea Neamului

Sărbătoarea, fie aceasta religioasă sau națională, aduce cu sine o trăire sufletească mai înaltă celei de toate zilele. Bogată în amintirea ce poartă pe frunte ea urzește nenumărate fire de legătură cu trecutul și fiecare sărbătorire este un fir ce se imprimă pe pânza vieții neamului.

Neamul nostru are diferite sărbători, dar marea zilei de 10 Mai este de neîntrecut. Ceea ce dă pecetea sărbătorească a acestei date, este amintirea evenimentelor de-o covârșitoare importanță pentru neam și cari, prin realizarea lor, au rămas culmile înalte ale aspirațiilor de veacuri, atinse și câștigate cu atâta jertfă.

Dacă străbatem trecutul nostru ca neam, răsfirat sub atâtea vremelnice stăpâniri simțim la fiecare pas al istoriei nestăpânita dorință de a fi toți pururea la un loc. În această neostoită luptă de unire, n'am crutat nici o jertfă ci totul am dat, chiar și viața, și am primit cununa tuturor durerilor în credința hotărâtă, că ziua dreptății va răsări și pentru noi.

În lumina acestor adevăruri, ce sunt evenimentele anilor 1866, 1877 și 1881, decât vârful idealului nostru, cucerite cu jertfe de ostași și cari au culminat în 1918!

Cu prilejul încoronării întâiului nostru Rege al Ro-

mâniei s'au spus aceste cuvinte de adânc și bogat cuprins: «Primesc cu mândrie coroana aceasta făurită dintr'un tun luat dela Plevna, stropită cu sângele eroilor noștri și sfințită de biserică. O primesc ca un semn al neatârării și puterii României. Ea va fi o mărturie a clipelor grele și a timpurilor glorioase ce am străbătut împreună și va arăta generațiilor viitoare vitejia Românilor și unirea ce a domnit între țară și coroană».

Deci aerul sărbătorii de azi tremură de norul mărturiilor trecutului, cari vin să încununeze străduințele jertfei de azi pentru strălucirea coroanei.

Dumnezeu a vrut ca în acest an să prăznuim ziua de 10 Mai, în toul luptei purtate de oștirea încununată cu laurii biruinții. Această împrejurare nu scade din puterea simbolică a sărbătorii, ci dimpotrivă îi mărește bogăția isvorului întăritor de ideal.

Câtă jertfă și ce nesăbuită dorință după libertate națională, nu închide în sine ziua de 10 Mai. În această zi își află întruchiparea, toate luptele, năzuințele de veacuri și visurile strămoșilor și tot aici le întâmpină răsplata, pentru dreapta jertfă făcută.

Astăzi, când gloriile trecutului răsar din mormintele străbune și mărturisesc despre cauza jertfei lor; când «semnul neatârării

și puterii României» își așteaptă strălucirea dela Alba-Iulia; neamul nostru își prăznuște sărbătoarea sa — dacă nu în purpura fastului din trecut — cu o îndoită putere în credința ei izbăvitoare.

Poate nici odată n'am simțit evocarea trecutului cu atâta clocot de însuflețire, ca și acum. Durerea imprimată pe rana proas-

păt deschisă, ne face să adunăm gândurile sufletului, rugile credinței și darul jertfei supreme, pe altarul Patriei.

Din potirul umplut cu rodul nectarului gloriilor trecutului, ne cuminecăm astăzi pentru ceasul cel sfânt al aflării tuturor fraților sub acelaș cer strălucitor.

Pr. T. Ciuruș

ALTARUL DOMNULUI

Slujba preoțească liturgică se săvârșește în biserică. Biserica este lăcașul lui Dumnezeu, unde se adună credincioșii pentru participare la sfințele slujbe. Partea cea mai sfântă a bisericii este sfântul altar. Aici împlinim slujba sfințitoare pentru obștea credincioșilor, iar inima ei este sf. Liturghie, taina împăcării noastre cu Dumnezeu sau după cuvântul sf. ap. Pavel „slujirea împăcării II Cor. V. 18, 20).

Legea veche a fost umbra celor viitoare. După mărturisirea scripturii, legea ne-a fost călăuză spre Hristos ca să ne îndreptăm din credință (Galateni III, 24). Jerfele cele vechi au fost simbolul jertfei celei depline săvârșită de Hristos. Punctul de lumină în Vechiul așezământ a fost muntele Sinai. Aici sau arătat Dumnezeu, lui Moise și i-a dat cele zece porunci ca să le scrie pe două table și să fie lege sfântă pentru tot poporul. Chipul lui Dumnezeu în legea cea veche era înfricoșat. În cartea Iesirii cetim: „Tu nu poți să vezi fața mea, căci nu se poate om care să mă vadă și să rămână viu. (cap. XXXIII 20). Sfântul altar nu mai este muntele Sinai de unde să răsună glasul lui Dumnezeu cel înfricoșat, ci este acum Golgo-

ta creștinătății, unde Mielul lui Dumnezeu s'a jertfit ca să ridice pentru totdeauna păcatele lumii. Aici Dumnezeu nu s'a arătat între tunete și fulgere dintr'un cer înourat, ci Dumnezeu cel viu, s'a golit pe sine luând chip de rob făcându-se asemenea oamenilor și ca un om, s'a smerit făcându-se ascultător până la moarte și încă moarte de cruce (Filipeni II, 7 8).

Sfântul altar este sfânta sfintelor, unde intră slujitorii sfințiți nu numai odată pe an ci totdeauna ca să săvârșească sfânta jertfă a mântuirii. În sfânta sfintelor de odinioară era chivotul legii, în care se păstra într'o năstrapă de aur, mana cea cerească, toiagul lui Aron și tablele legii iar acum în chivotul legii celei noi, stă însuși Domnul și Stăpânul vieții noastre sub chipul pâinii îngerești pentru hrana nemuririi sufletelor.

Înainte de dumnezeiasca patimă în foișorul din Ierusalim, Hristos Domnul, la cina cea de taină, așează temelie jertfei de mântuire de pe muntele Golgota prin cuvintele: „Luați mâncați acesta este trupul meu... și Beți dintru acesta toți, că acesta este sângele meu (Lc. XXII 19, 20).

(continuare în pag. 2-a)

Evangelhia

Ioan c. 17, sth. 1—13.

Nimic nu iubește omul mai mult pe lume, decât viața. Ori câte necazuri întâmpină, rănește să guste cât mai mult din paharul ei. Priviți în jur și veți vedea cum fiecare însă caută să dea vieții un rost oarecare, mai mult după judecata lumii acesteia; fie în avere, fie în desfătări, fie în măriri, fie în muncă istovitoare, fie în trândăvie, fie în orice ce poate aduce un dram de mulțumire.

Și tot celce și-a pus nădejdea, că va afla fericirea vieții în una din aceste stări, odată și odată se vede amăgit. Căci nimic din ce este lumesc, deci trecător și schimbăcios, nu poate da vieții noastre rostul ei de a-ne face fericiți.

Câtă amăgire nu lasă în sufletul omului, o viață dusă numai în dorința de îmbogățire, atunci când perdem ceea ce avem sau când trebuie să o părăsim, în ceasul din urmă al vieții! Numai cine a gustat aceste clipe, știe să înțeleagă și durerea în suflet după o viață perdută. La fel și cei ce și-au căutat fericirea vieții, în alte lucruri trecătoare, îndată ce-le perd, fuge și fericirea în care năvălindu-se până atunci.

Și atunci oare nu avem puțința de-a gusta fericirea adevărată în viață fiind?

Da! Mântuitorul spune: „Și viața vecinică aceasta este: ca să te cunoască pe tine unul adevărat Dumnezeu și pe Iisus Hristos pe care tu l-ai trimis“.

Când se vorbește în Sf. Scriptură de viața vecinică, se înțelege fericirea vecinică. Deci iată omule, unde poți afla rostul adevărat al vieții, nu în lucrurile trecătoare cari îți îmbie o fericire tot atât de trecătoare; ci în „cunoașterea“ lui Dumnezeu și alui Iisus Hristos, care-ți dă o fericire vecinică.

Și acum să ne întrebăm cum putem ajunge să fim fericiți,

prin „cunoașterea“ lui Dumnezeu? Ceeace dă omului fericire nu este știința despre Dumnezeu, ci simțirea. Ori cine poate ști și știe cine este Dumnezeu, dar totuși nu ori cine îl „cunoaște“ așa cum Mântuitorul zice.

Pentruca omul să fie fericit și această fericire să fie adevărată și prednică de răvnit, trebuie ca Dumnezeu să fie pururea viu nu numai în minte ci și în suflet. Viața creștinului adevărat este o trăire după poruncile lui Dumnezeu, pe cari le împlinește cu sfințenie și el atunci cunoaște pe Dumnezeu. Poruncile lui Dumnezeu însă le putem împlini, numai ascultând de Evangelhia lui Iisus și iată, că pentru a fi fericit trebuie să urmăm, adică să „cunoaștem“ poruncile Tatălui ceresc așa cum Fiul le-a descoperit.

Intocmind viața noastră până în cele mai mici amănunte, după poruncile cerești, noi dăm traiului nostru fericirea vecinică, care începe nu numai dincolo de mormânt ci chiar în momentul când ai pus de stăpân al gândurilor și faptelor tale, pe Dumnezeu.

Câtă mulțumire adevărată, ce belșug în fapte bune și în rodurile muncii zilnice, nu aduce o viață în care creștinul are drept scop al său: Dumnezeu și voia lui sfântă.

Fericirea pusă în fapte este înșelătoare și nestatornică; cea în Iisus Domnul este credincioasă și neschimbătoare. Cine se face rob lucrurilor trecătoare, va peri odată cu acestea; iar cine se lipește de Dumnezeu și de poruncile lui vecinice, acela va rămâne fericit în vecii vecilor.

Căutați deci fericirea cea vecinică prin „cunoașterea“ lui Dumnezeu și alui Iisus.

Pr. T. Ciurus

Altarul Domnului

(Continuare din pag. 1-a)

La vreme hotărâtă, Fiul lui Dumnezeu împlinește sfânta jertfă prin frângerea trupului și vărsarea sângelui său pe lemnul crucii.

Deei cu dreptul putem zice, că pe Golgota, s'a săvârșit cea dintâi sf. Liturghie și ea devine cel mai sfânt altar creștinesc.

În temelul cuvintelor Domnului: „Faceți aceasta întru pomenirea mea“ (Lc. XXII 19), săvârșim și noi iconomii tainelor lui, taina înfricoșatei jertfe sfinte și sfințitoare, care este punctul culminant și sublim al cultului ortodox.

De atunci sfânta masă a altarului este muntele Taborului, unde Hristos soarele vieții strălucește și luminează deapururi lumina slavei lui Dumnezeu în inimile celor ce-l primesc pe El „ca în lumina lui să vedem lumina cea cerească“.

Sfântul jertfelnic al creștinătății drepte este Ierusalimul cel ceresc, de unde se poartă toată darea cea bună și tot darul cel desăvârșit care sfințește viața credincioșilor. După expresia prof. Bulgacoff, altarul este „cerul pe pământ“. Bogăția înțelepciunii lui Dumnezeu, frumuseța cea cerească care înalță și împodobește sufletele celor ce aleargă spre Domnul.

În jurul sfântului jertfelnic la săvârșirea jertfei Domnului, împreună cu slujitorul Domnului sunt de față puterile îngerești — ierarhia îngerilor — slavoslovind pe Domnul care se dăruiește hrană pentru sufletele credincioșilor săi.

Noi, iconomii Domnului slujim unui Arhieru Veșnic și viu, care este totdeauna în

mijlocul nostru pe altarele sfinte. Aceasta este învățătura statornică a Bisericii lui Hristos, față de învățatorii cei mincinoși a-i sectarilor cari nu au altarul Domnului și pe Iisus care se jertfește pentru hrana vieții veșnice a celor ce cred în El. Biserica lui Hristos din toate vremurile și locurile, a avut totdeauna altarul sfânt, locul jertfei celei fără sânge. În ortodoxie nu este mântuire fără Altar și Hristos jertfitorul. Din sfântul altar izvoare izvoarele darului mântuirii și prin el se tămăduesc ranele sufletelor. Toți câți s'au despărțit de Hristos cel jertfit pe masa altarului, sau despărțit de buciumul vieții, de calea mântuirii lăsate de sfinții apostoli și părinți a-i bisericii.

★

Mari și tainice lucruri se lucrează pe masa Domnului. În fața jertfei stând ne servim de mărirea lui Dumnezeu. Suntem părtași vieții celei preacurate și înalte.

De aceea să grijim, că altarul mai ales este oglinda vieții sufletești a preotului. Potirul, discul și antimisul sunt totdeauna mărturii ale vredniciei noastre preoțești înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Să ne aducem aminte mereu, de cuvintele sf. ap. Pavel, care zice: „să ne apropiem cu inimă curată în deplinătatea credinței, curățându-ne inimile... de muntele Sion, de cetatea Dumnezeului celui viu, de Ierusalimul cel ceresc și de zeci de mii de îngeri“ (Evrei X). Să iubim altarele sfinte, căci dragostea altarului este dragostea lui Hristos și cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Nimeni, „nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici căpeteniile... nici altă faptură omenească“ (Romani, VIII, 35).

Pr. I. David

FOILETON

Românii în Krimeea

de Pr. V. F.

Războiul cu Rusia a descoperit lucruri pe cari nimeni, nici măcar nu le-a bănuț. Și desigur, dacă nu izbucnea acest războiu, multă vreme Rusia ar fi fost „tabu“, pentru toată lumea din afara granițelor ei. Rămâne ca istoria să-și spună cuvântul în toate privințele.

Totuși unele lucruri e bine să se cunoască și mai devreme, mai ales în ceeace ne privește pe noi Români. Căci lucru cert e că, astăzi găsim Români în locuri unde nici nu ne așteptam. Sunt împrăștiați prin întinsele câmpii ale Rusiei, ca

oazele prin pustiu Saharei. Am întâlnit Români și peste Nipru, până la Marea de Azov. Dar cei mai mulți — afară de regiunea dintre Nistru și Bug — îi găsim în Krimeea.

Krimeea este perla Rusiei.

Pentru Krimeea s'au dat lupte crâncene între vechii băștinași și năvălitori. Krimeea se poate numi „Galileea neamurilor“, căci aici găsim toate naționalitățile bine reprezentate. Majoritatea sunt: Ruși, apoi Tătari, Greci, Bulgari Români și alții.

Istoria cunoaște ca cei dintâi locuitori ai Peninsulei Krimeea

pe Cimerieni, cari aveau obiceiul ca pe toți străinii ce veneau în mijlocul lor, să-i sacrifice zeiței Dea.

Nu se știe cum negustorii Greci așezați în această peninsulă prin sec. IV și V a Hr., au trecut această zeiță în religia lor sub numele de Artemis, zeița vânătoarei, eu cunoscută ei podoabă — luna. —

Multe secole inospitaliere Cimirieni au finit piept cu diferiți năvălitori ca: Alașii, Goții, Hunii, Sarmatii, cari toți au intrat prin istmul Perikop, venind din marea stepă ucraineană. Singuri Grecii — și mai târziu Genovezii — au venit pe mare și s'au stabilit pe coasta meridională, întemeind orașe, cum au fost vestitul Chersones tauric, apoi portul de azi Toedusia-Feodo-

sia — ocupat mai târziu de Genovezi și dându-i numele de Kaffa, precum și Soldia — Sudakul de azi — vestit prin vinuri și fructe.

Odată cu căderea Bizanțului în mâna Turcilor, încetează și posesiunile Genoveze din Krimeea. Astfel Cofa, sub Mohamed II devine Koffa, pe care Rușii mai târziu o vor numi Kerci, precum Cembalo, sub Greci numit Simpolion devine Balaclave.

Toate aceste transformări istorice se întâmplă pe marginea Mării-Negre și a munților în timp ce în șesul Krimei se așează Tătarii și Calmucii lui Tamerlan, formând un regat puternic și independent.

Din antica capitală a Goților, — Mangrup — Tătarii fondează vestitul Bascirerai —

MORMINTELE

Vieța omului crește sub boarea caldă a harului ceresc, jertfa în ritm cosmic și setea de veșnicie constituie tălcul ei final. Trăirea în acest sens ia un aspect de dramă, o formă de eroism. Invingând ordinea telurică — prin supreme încordări — ne altoim în arborele nemărginirii, ne încadrăm în ritmul vieții fără noapte. Pe verticala ce se ridică din pământul sfintelor îndurări spre cerul milei — din inimă spre divinitate — își orându-este creștinul, ierarhic, toate clipele vieții lui. Nelinștea luciferiană a sufletului, dorul de mai bine, râvna fanatică de depășire, ascendența pe culmile mântuirii, dovedesc reminiscența Paradisului, înrudirea noastră cu vechia, titlul nostru de noblețe.

Inimă noastră este o scenă de luptă și actul final moartea. Apoi se trage perdeaua neagră și începe pauza... Restituim pământului țărna imprumutată la zidirea noastră, iar sufletul își ia sborul feerie spre zările înalturilor — după porunca ziditorului — ducând cerului potirul jertfelor împlinite.

Atributul sufletului este nemurirea lui, care a dat naștere la cultul morților considerând numai vremelnică detașarea surietului din închisoarea lui de humă, oamenii tuturor timpurilor au dat o evlavioasă cinstire rămășițelor pământești. Dela peșterile tănuite la monumentele menhirice și dela trufașele piramide la crucile triste și smerite (tăcute) stăruie aceeași grije sfântă de cei duși în țara necunoscută, de unde nimeni încă nu s'a întors.

Grecii se despărțeau cu multă durere de morții lor. Cea mai mare pedeapsă era, la ei, ca cineva să nu fie îngropat și jelit de întreg poporul. După credința lor, cel neîngropat rățacia o sulă de aur pe malul Stix-ului. Unele popoare ardeau morții, iar altele îi ridicau la înălțimi pentru a fi luați de păsări.

Nici un popor din lume n'a cinstit mai cucernic morții — strămoșii — ca Romanii. În Capitoliu ardea focul veșnic în amintirea lor. Vestalele străjuiau ca focul să nu se stingă niciodată. În fiecare casă romană ardea o candelă pentru sufletele strămoșilor: ocrotitorii caselor. În fiecare primăvară, Romanii sărbătoreau cu deosebit fast „ziua moșilor” — dies parentalia. — Iasuși împăratul mergea în fruntea poporului la țintirim, ducând jertfe pentru moșii lor: urte de grâu, miere și vin curat. Toată ziua plângeau, cu genunchii plecați în fața mormintelor, iar sara, târziu, se retrăgeau, reculeși în gânduri de evlavie și rugă. Atunci sufletele moșilor — manii — se coborau, în plutiri line, printre cei vii și defilau o noapte, întreagă pe străzile Romei veșnice. Viii se înfrățeau cu morții într'un moment de bucurie și durere. Când nori însângeați se iveau la orizontul Imperiului, Romanii alergau la morminte și chemau sufletele moșilor pentru a-le da sfaturi și ajutor. Moșii erau geniile bune, care ocrotiau Imperiul. „Pax Romana” este expresia cea mai înaltă a puterii romane, când Roma „era cârmuită de cei morți, nu de cei vii”. (Ovidiu).

Când au adormit vestalele și s'a stins focul din Capitoliu, au apus zilele de mărire ale Romei. Aceeași ursită au avut toate neamurile, care au aruncat țărna deșertăciunii peste mormintele părăsite: le-a ajuns răsbunătoarea Nemesis.

Intrând într'un țintirim creștin încerci gama tuturor simțămintelor care îți mișcă inima și mintea: credință desăvârșită, speranță fără margini, lepădarea de sine, iubire de oameni. În pământul odihnit ca sânul maicii dorm rânduri de strămoși netulburați de niciun vis. Și îngerii tăcerii stau de veghe la somnul lor etern. Slovele roase de pe cruce ne arată concepția creștină despre moarte: „S'a mutat la Dumnezeu”. „A răposat întru Domnul”; „Tu vei trăi în veci”. Este tocmai „câștigul” de care ne vorbește Sf. Pavel; creștinul zărește învieirea în ciasul morții. Locaș de odihnă netulburată, țintirimul ne oferă o clipă de reculegere, o coborâre în apele ființei noastre; un prilej de a sădi o floare, de a aprinde o lumânare la capul celui drag, de a jertfi o lacrimă la amintirea unui gând... Tresari, te cuprinde o sfială religioasă, te smerești până la pământ, simți golul din tine crescând și deșertăciunea ta te cutremură. Te mângâi în baia unei rugi fierbinți și iei drumul Damascului...

Țara noastră, din hotar în hotar, este clădită pe morminte, pe cei mai scumpi ai noștri. Ne-o spune fiecare piatră... ne-o pomenește fiecare schit sau mănăstire... ne-o șoptește fundul văilor... desigur codrilor... freamătul pădurii... ne-o strigă ogorul și lunca... ne-o povestește apa lină a fântânilor... ne-o plânge

vântul... ne-o suspină doina... ne-o cântă veacurile în psalmi de slavă...

Rândurile de morți, care înălbesc pământul cu oasele lor, sporesc an de an, patrimoniul nostru moral și național. Fantomele lor își poartă, de veacuri, prezența imaterială peste pământul sfânt al Patriei, ca niște genii ocrotitoare. Prin morți suntem legați de pământul făgăduinței româneșii.

Ne poartă gândul mai ales către cei morți „pe rugul dorului de-acasă”, cu icoana Patriei în suflet. Ei dorm, departe, visând soțiile pustiite de noroc, copiii ce-i chiamă în rugăciuni sau mamele încremenite în omeneasca lor durere, în pământ străin mărturisind gloria veșnică a României. „Și bun e domnul de-or avea la cap o cruce”, un semn trist și singuratic al trecerii prin lume.

Ne iubim țara — bunul nostru cel mai scump — în măsura în care ne cinstim morții — bunul nostru cel mai sfânt. Ne incumbă datoria de a îngriji cimitirele, făcând din ele parcuri de odihnă, rezervoare de verdeață, popas de gând, isvor de mângâieri, loc tămăduitor. Atâția orfani își vor potoli arșița sufletului pe banca unui cimitir. Vom pune cea mai scumpă coroană pe crucile morților, dacă nu-i vom uita. Amintirea lor o vom stropi cu lacrimile aducerilor aminte. Acestea sunt cununi de sânzăiene. Din trandafirii ochilor se scutură petalele regretului. Peste mormintele ninse de flori nu se așterne uitarea.

Pr. Gh. Onețiu

**Citiți și păstrați
„RENAȘTEREA”**

Castelul Grădinii — azi are câteva mii de locuitori, toți Tătari.

Tătarii au stăpânit multă vreme Crimeea, de unde apoi în apogeul puterii au ajuns și la noi — dar apoi au ajuns vasali imperiului Otoman; iar din anul 1774 sub protectoratul rusesc, care în 1783 încorrea întreaga Crimee. În acest timp Tătarii erau aproximativ un milion de suflete, cari erau aproape toți barbari.

Nouii stăpânitori au introdus organizarea lor agrară, prin forță, formând feude pentru principii ruși. Tătarii s'au răscolat în vre-o 4 rânduri, dar au fost suprimați sau expulzați, în masă. În locul lor au fost aduși Ruși și Greci. Tătarii cari au mai rămas, s'au

asezat prin munți și la marginea mării, ocupându-se cu pescuitul, cultura viței de vie, tutun și pomicultura, devenind destul de bogați. În aceeași stare au trăit până la revoluție, când Sovietele vrând să realizeze colectivitatea agrară, i-a adus într'o stare de complectă sărăcie.

Totuși până în anul 1929, Crimeea a avut un regim mai dulce, ca restul țării, căci locuitorii au opus rezistență pasivă, amenințând cu părăsirea teritoriului rusesc.

Printre aceștia au fost și Români, mare majoritate din Ardeal, trecuți în Rusia înainte de 1914. Ocupațiunea majorității Românilor, a fost ocrotul.

Un astfel de român am găsit

în Simferopol — capitala Crimei.

Se numește Ioan Beu, din Apoldul de jos, jud. Sibiu, care a trecut în Rusia cu părinții în anul 1914, în calitate de crescător de oi și comerciant. Azi e în vârstă de 41 ani e căsătorit și are un copil.

Până în 1917, în decurs de aproape 3 ani a făcut o avere frumoasă, ca și ceilalți Români de altfel. Până în 1927 cu mare greutate și-au menținut proprietățile, când în acest an, toți oierii din Crimeea și Kaukaz — căci și în Kaukaz sunt Români — au încheiat cu Statul sovietic un contract pe 10 ani, în următoarele condițiuni:

Fiecărui proprietar i s'a dat câte un hectar de pământ de fiecare oaie, iar după 10 ani,

statul va primi o oaie după un hectar de pământ, drept arendă. Desigur acest contract era foarte avantajos pentru oieri, dar statul nu s'a ținut de angajament decât numai doi ani, căci în 1929 guvernul sovietic ca să poată rezilia contractul, a trimis comisari sovietici la fiecare proprietar să controleze cum se execută contractul. După ce au anchetat amănunțit pe fiecare oier și negăsind motive de reziliere au recurs la mijloace de dreptul caraghioase;

(Va urma).

**Organizați
REUNIUNI DE FEME!**

Mașina și omul

Știința, în general, a făcut mari progrese, în toate domeniile, dar mai ales în ceea ce privește tehnica.

Câte născociri minunate n'au ieșit din mintea mereu frământată a ciudatei protoplasme, ce poartă numele de om!

Câte suferinți nu stau la temelia fiecărei invențiuni, câte politici dure și aspre nu s'au făcut la fiecare pas, destinat să ajute la ameliorarea vieții umane.

O! dar câte lucruri bune, ieșite din minți luminate, din suflete jertfelnice și din gânduri bune, n'au fost folosite, în urmă de diferite spirite drăcești pentru prăpădirea și nimicirea oamenilor și a creațiilor geniului omenesc!

Cuțit cu două tășuri, știința, din binefăcătoare cum ar trebui să fie, a devenit un flagel în unele împrejurări.

Mașina a pus stăpânire pe om, storcându-l de vlagă și împrocându-l cu foc și pară.

Ea i-a sugrumat și sufletul, transformându-l într'un instrument orb, încrezător numai în atotputernicia fierului și roților pe care le mână mereu înainte.

Dacă un om poate conduce un gigant de oțel și poate fabrica la infinit sute de giganti, cum n'ar putea el oare să conducă, să sdrobească, să organizeze, să „fericească”, o turmă de bipede umane!

E simplu!

Va aplica metoda mașinii sale, formând, după plan ingineresc, compartimente, formațiuni, așezări și înlocuiri, după nevoi și după cum dictează supremul interes material.

S'a uitat un singur lucru la întocmirea planului grandios: *omul nu-i o mașină; el este o ființă și în calitatea aceasta este capabil de anumite „defecte”, care pot fi socotite ca o „pană la motor” sau ca o „explozie” nimicitoare a monstrului!*

Ion Berciu

INFORMAȚIUNI

Cu gândul la Oct. Goga. Patru ani s'au scurs de când, în ziua de 7 Mai 1938, poetul „pătimirii noastre”, a părăsit viața pământescă. Plâns de toată suflarea românească, trupul a fost coborât în cripta dela Ciucea, unde urma să se intrupeze mănăstirea visată de el.

Facem această pomenire nu, că poetul ar fi „murit”. Deși doarme sub lepedea grea, încă nimeni nu cutează să-o ridice, el este „viu” și-i simțim căldura sufletească cu care ne hrănește nădejdiile de mâine.

„Cântarea pătimirii noastre” prin care Oct. Goga a dat glas sufletului unui neam legat de pământ, dar stăpânit de streini, este și acum tot atât de actuală.

Biserica, pe care a cântat-o cu o nespasă duioșie și'n care vedea pârgăhia neamului, îi străjuște mormântul strălucitor de drumuri viitoare.

Oct. Goga a fost și este coarda ce vibrează la orice moment de sguđuire sufletească a poporului. Noi îi auzim glasul și-i urmăim porunca!

S'au suprimat autorizațiile de călătorie pe liniile secundare astfel, că dela 1 Mai c. se poate călători pe aceste linii cu orice legitimație de călătorie cu reducere sau gratuit. Tot dela această dată se pretind autorizații de călătorie din partea organelor polițienesti, numai pentru liniile principale.

Imprumutul Reîntregirii. D. Mareșal Ion Antonescu a sem-

nat Decretul-Lege pentru prelungirea termenului de subscriere la Imprumutul Reîntregirii până la 31 Mai 1942.

Primirea D-lui Dr. D. E. Nicoară. Căminul cultural al refugiaților ardeleni din București a făcut o călduroasă primire d-lui inspector sanitar Dr. D. E. Nicoară. Era o firească manifestație de simpatie pentru acela, ce și-a pus tot sufletul în slujba Bisericii și Neamului.

Noi suntem ca împăratul din povești: un ochi ne rade de bucurie că-l știm aici, unde poate ajuta atât de mult la înălțarea națională și altul ne plânge, știind că a lăsat un gol ce se va resimți mult și duros.

D. prof. Ion Lupas, cinstit de streinătate. D. profesor Kreuz, rectorul universității din Berlin a dat o masă în onoarea d-lui prof. Ion Lupas, care a ținut o serie de conferințe prin Germania. Cu acest prilej, d-sa a arătat că Berlinul vede în prezența învățatului român, nu numai o reînnoire a legăturilor lui cu universitatea locală, ci și strângerea unor raporturi între Germania, prietenă și aliatul ei, poporul român. Răspunzând d. prof. Lupas a exprimat convingerea că schimbul de profesori și învățați între România și Germania va aduce și el modesta sa contribuție la prietenia sfințită atât de nobil, prin sângele vărsat împreună de fiii celor două popoare, pentru o Europă nouă și dreaptă.

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 1549—942.

COMUNICAT OFICIAL

În conformitate cu dispozițiunile Art. 9 din Regulamentul „Fondului ajutorului preoțesc” al Eparhiei Vadului, Feleacului și Clujului — Vicariatul Alba Iulia — despre situația dela 31 Decembrie 1941 a acestui fond, publicăm următorul

Bilanț

I. VENITURI:

1. Cotizații — — — — —	Lei 601.440.—
2. Taxe de fondare — — — — —	„ 2.400.—
3. Restituirea împrumutului (înzestrarea armatei) „	126.455.—
	<u>730.295.—</u>

II. CHELTUELI:

1. Ajutoare de înmormântare solvite — — — — —	Lei 314.200.—
2. Cotizații restituite — — — — —	„ 6.150.—
3. Cartoteca — — — — —	„ 1.952.—
	<u>322.302.—</u>
Sold la 31 Decembrie 1941 „	407.993.—

III. Membri cotizați: vechi la 31 Decembrie 1940	275
nou în decursul an. 1941	8
	<u>283</u>
din cari în an. 1940 au decedat	1
„ 1941 „	4
„ „ au repășit	8
au pierdut dreptul de membru	7 20
	<u>Rămân la 31 Decembrie 1941 263 de membri</u>

IV. Membre cotizante:

vechi la 31 Decembrie 1940	241
nou în decursul an. 1941	8
	<u>249</u>
din cari în an. 1940 au decedat	2
„ 1941 „	2
„ „ au repășit	5
au fost șterse din șirul membrilor cf. Art, 6 lit. c Reg.	7 16
	<u>Rămân la 31 Decembrie 1941 233 de membre</u>

Dela înființarea Vicariatului de Alba-Iulia, până la 31 Decembrie 1941, din acest fond s'au acordat în total 9 ajutoare de înmormântare (5 pentru membri și 4 pentru membre) în suma totală de 314.200 Lei.

Alba-Iulia, la 24 Aprilie 1942.

Președinte;
AL. BABA

Raportor:
SUCIU

No. 186—1942.

CONCURS

Pentru ocuparea postului de paroh în parohia de clasa III Buninginea, se deschide concurs cu termen de 30 de zile, dela prima publicare în „Re-nașterea”.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat;
2. Casă parohială corespunzătoare, cu dependențele necesare;
3. Folosirea cimitirului în estindere de circa 3 jugăre.
4. Venitele stolare obișnuite în parohie, care se află lângă

șoseaua națională Abrud-Brad, la o distanță de 6 km. de gara și orașul Abrud.

Candidații își vor înainta cererile Ven. Consiliu Vicarial din Alba-Iulia, însoțite de actele necesare conform regulamentului și cu avizul protopopului se vor prezenta în parohie la serviciul sf. Liturghii pentru a cânta și predica în fața credincioșilor.

Abrud, 19 Aprilie 1942.

Oficiul protopopesc în con-telegere cu Consiliul parohial.

Ion Fodoreanu
protopop.

TIP. „ALBA” Cenzurat